

● KULTURA ● KULTURA ● KULTURA ● KULTURA ● KULTURA ● KULTURA

● KULTURNI TEDEN
NA OŠ II. GRUPE ODREDOV

Prikaz dejavnosti

»Ko bodo prišle gor, morate vsi zaploskati.« je dal še zadnja navodila svojim tovaršem deset ali enajst let star fant, ko so ugasnile luči v dvorani in naznanile pričetek male modne revije. Ploskanje, ki ga je organiziral, je bilo namenjeno njihovim sošolkam — mladim manekenkam, ki so pokazale, kaj so s svojo spretnostjo, domišljijo, pridnostjo in znanjem, seveda s pomočjo mentorice, ustvarile pri šiviljskem krožku.

Čeprav je bila revija šiviljskega krožka le del slovesnosti, s katero so na osnovni šoli II. grupe odredov v Novih Fužinah 21. maja pričeli kulturni teden, ji je bilo namenjeno največ pozornosti staršev in učencev, ki so se v precejšnjem številu udeležili te prireditve. V zatemnjenem prostoru, ob moderni glasbi, osvetljene z reflektorji, so se mlade manekenke sprehajale in vrtele po odru, medtem ko je njihova mentorica Branka Schwarz komentirala kroje, barve in uporabnost prikazanih modelov.

Kot je dejala v uvodnem govoru ravnateljica OŠ II. grupe odredov Marija Pečnik, ni naključje, da se je kulturni teden pričel prav 21. maja: to je namreč tudi dan šole, ki ga praznujejo v spomin na bitko II. grupe odredov na Tujem grmu. Poleg mladitv sta na prireditvi nastopila še otroški in mladinski pevski zbor, učenci so zaigrali na Orffov instrumentarij, mladi literati in novinarji pa so prebrali nekaj svojih prispevkov, saj so prav ob tej priložnosti izdali prvo številko svojega glasila »Stopinje

mladosti«. Škoda je le, da se te res lepe prireditve, v katero je bilo prav gotovo vloženo veliko truda učiteljev in učencev, niso udeležili predstavniki krajevnih skupnosti in družbenopolitičnih organizacij, čeprav imajo sicer v

Novih Fužinah veliko posluha za sodelovanje s šolo. (Tako so na primer v KS plačali tudi stroške šiviljskega krožka.)

Na prireditvah, ki so se zvrstile v kulturnem tednu, so učenci prikazali tehnično, kulturno in telesnokulturno dejavnost; tako je bila 22. maja telovadna akademija, 23. in 24. maja so bili na ogled izdelki, ki jih šolarji ustvarijo v krožkih in pri usmerjenem prostem času v podaljšanem bivanju, razstavljeni pa so bile tudi knjige, zbrane v akciji »Knjiga

več za šolo«. Čeprav je v KS Nove Fužine 1450 stanovanj, so zbrali le 386 knjig, kar je manj, kot so na šoli pričakovali. Menijo pa, da morajo del krivde za to pripisati tudi sebi, saj niso k akciji pritegnili tudi drugih dejavnikov v krajevni skupnosti, čeprav res predvsem zaradi pomanjkanja časa.

Omenimo naj še, da so učenci OŠ II. grupe odredov nastopili še na proslavi KS Nove Fužine, ki je bila 25. maja.

DARJA JUVAN

Prizor z male modne revije
(Foto: DARJA JUVAN)

Ionescovi Nosorogi v izvedbi dijakov iz Most

Tudi letošnji uprizoritev dramskega krožka dijakov Srednje šole za elektroenergetiko (in odlično gimnazije) iz Most lahko ocenimo kot uspešno.

Po lanskem nastopu s Sartrom in Voltairom si je skupina, katere jedro je ostalo v glavnem isto, tudi letos izbrala besedilo iz francoskega kulturnega kroga, Nosoroge Eugena Ionesca, sicer po narodnosti Romuna, a živečega in pišečega v Franciji. Parabola o spreminjanju ljudi v Nosoroge jim je rabila v prvi vrsti kot povod za razmislek o oportunistu večine ljudi, pri čemer so kot možnost ohranitve avtentičnosti in zvestobe sebi poudarili zlasti ljubezen, vendar kot se zdi tudi že s kančkom dvoma o dejanski odločitvi moči ljubezni. Opaznost premisleka o tem, kako zelo je večina nagnjena h konvencionalnosti in hkrati izobčevanju posameznikov, ki se ne uklanjajo diktatu mode in klicu črede, je nedvomno najboljše plat uprizoritve.

Pogrešali smo npr. radikalnejše humorne poudarke, ki so zagotovo pomemben element Ionescovega besedila. Vendar to še ni napaka, saj je razumljivo in celo dobro, da mladi uprizoritelji tako zastavljajo problem obravnavajo zelo resno. Kot pomanjkljivost pa bi vsaj predstavi v kulturnem domu Španski borci (II. (11. maja 1984) lahko očitali pomanjkanje ritma in tempa in zlasti pomanjkanje odrske discipline in eksaktnosti v izvajanju igralskih nalog (ohlapanost!), medtem ko to, da so bili igralci velikokrat pretehi, pač lahko pripišemo pomanjkljivi govorni izobrazbi. Vse to pa je pri večini igralcev povzročilo, da so ostali njihovi liki premalo izraziti.

Vsekakor pa je treba omeniti izjeme, npr. Damjana Zorca kot Botarda, Matjaža Vrbanca kot Jeana, Bogdana Horvata kot Papičona in Majo Veras kot kavararico, ki so že kar uspešno oblikovali svoje vloge kot psihološko zanimivo osebe. Berengerju

Igorja Martinčiča, sicer zanimivemu po nekolikaj čudni razvrstitvi in iskanju sebe, pa je vendarle nekoliko manjkalo notranje izrazitosti in ritma. Reži-

serka Helena Potokar bi verjetno morala bolj vztrajno zahtevati eksaktnost v izvedbi igralskih nalog.

TONE PERŠAK

Partizanska pesem ne sme nikoli umreti

Smo že preveč pozabili partizanske, revolucionarne pesmi, ki so grele premražene partizane — naše dedke in očete? Kot majhne lučke so tlele v srcih, se razširjale po vseh telesih, kipele, prekipevale in narava je odmevala od ubranih glasov.

Ranjencem so nudile tolažbo, borcev so vlivale pogum. Povsod, kjer so bili partizani, so bile partizanske pesmi. Bile so del njih. Z njimi so šli v smrt. Ob dnevu zmage pa se je iz vseh grl razlegla partizanska pesem.

Kako naj pozabimo nanje? Nismo in ne bomo jih pozabili, saj so kot del svobode, saj so kot spomini nanje, ki so za naš čas žrtvovali svoja življenja.

Tudi jubilejni koncert partizanskega pevskega zbora v Cankarjevem domu je to dokazal. Še bodo živele — dokler bomo živeli mi in še naši zanamci jih bodo ponesli prihodnjim rodovom. So velik spomenik velikemu času.

KARMEN OGULIN, 6. e
OŠ Jože Moškrič

Razmišljanja ob »dnevu mladosti«

Zakaj sem dal ime mladinskega praznika v narekovaje? Zato, ker preprosto dvomim, da je to praznik mladitv in čim bolj razmišljam o tem, bolj sem prepričan, da temu ni tako.

Prvič: Štafeta potuje po vseh krajih Jugoslavije in pride v Beograd. Moram reči, da me to spominja na romanje, ko se množice v imenu neke ideologije hodijo k nekomu zaobljubljeni. Ali povedano drugače: vse poti vodijo v Beograd, tako kot vse cerkveno-hierarhične poti vodijo v Rim in nato k bogu, namesto k človeku.

Drugič: Zvečer 25. maja večina Jugoslovanov bulji v TV sprejemnik in gleda neko ustvarjalnost. To, kar vidi, je ustvarjalnost nekaj koreografov, režiserjev in glasbenikov, ki niso več mladi in so afirmirani, ne pa ustvarjalnost sto tisočev mladitv Jugoslovanov.

Tretjič: Milijonske množice Jugoslovanov gledajo, kako

mladi pridno migajo, se klanjajo in gibljejo tako, kakor jim nekdo dirigira in kot jim je nekdo ukazal. In to počne mladina, ki naj bi bila revolucionarna, napredna in se ne bi pustila zmanipulirati manjšini! In ta mladina naj reši zagate v Jugoslaviji ter spravi razvoj razrednega vprašanja na pravi tir?

Moji predlogi

Prvič: Vse poti ne smejo voditi v Beograd, zato naj se »cilj« seli vsako leto v drugo republiko oziroma pokrajino. S tem tudi ne mislim v glavna mesta, temveč v vse kraje (tudi v »najbolj zakonito vas«, če že hočete), v mesta pomembnih dogodkov, naravnih središč itd.

Drugič: To naj bo shod vseh mladitv in starih, mladi pa naj pokažejo, kaj znajo in zmorejo ustvarjati na vseh področjih svojega delovanja, ki koristi tako njim kot celotni družbi.

Tretjič: Ti shodi naj se ne

sprevržejo le v manifestacijo znanja in spretnosti, temveč v opredmetenje in koristno delovno srečanje vseh. Tako bodo mladi lahko pokazali družbi, da so to, kar naj bi bili — prihodnost družbe, in to boljše od sedanjosti.

Četrtič: Zmanjšati stroške na minimum in ne delati tako dragih srečanj. (Letos bo proslava stala ok. 33 milijonov din.) Kakor mi je znano, si tako drago vsakoletno proslavo ne privoščijo nobena organizacija ne pri nas ne v tujini (če pustimo ob strani ameriške volitve in podobne »podvige«).

Petič: Ko bomo to dosegli, potem bomo ob 25. maju res lahko zapeli »Druže Tito, mi ti se kunemo.«

Pa še nekaj misli ob poskusu vnebovzetja tovariša Tita.

Pred dvatisoč leti je katoliška cerkev izvedla »vnebovzetje« Jezusa Kristusa rekoč: »On je trpel za vas, zdaj pa vi trpite

zanj.« Postavili so mu oltar — žrtvenik, kjer so ljudje žrtvovali (tudi danes to počno) svojo osebnost in bisto in s pomočjo tega zmanipulirali in izkoriščali množice. Ne morem se znebiti bojazni, da se je pri nas poizkušalo ali se celo še poizkuša isto narediti s tovarišem Titom. Te ssume je v meni zbudil scenarij proslave ob 25. maju, ki pa je bil na vso srečo odbit. Prav tako se ne morem znebiti misli, da ni bila mladina tista, ki je to nameravala narediti, temveč je bila in je ZSMJ le medij, prek katerega bi se to izpeljalo in vbrilo v glave množicam, ki odraščajo. Rad bi, da se to razišče in tiste(-ga) onemogoči, še raje bi pa videl, da mi nekdo dokaže, da se motim.

BORIS KONONENKO

P. S.
Prispevek je bil napisan pred 25. majem

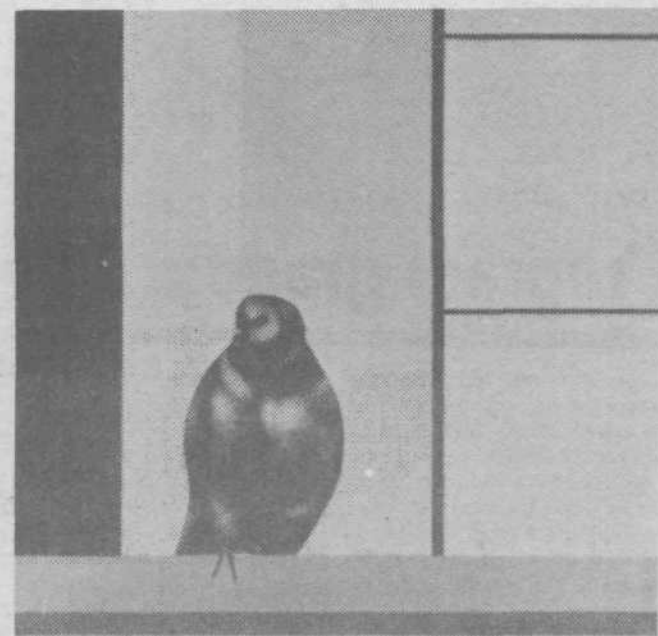
UREDNIK

Likovni salon

V likovnem salonu kulturnega doma Španski borci razstavlja slikar Žika Lukić. Razstava je odprta vsak dan od 14. do 19. ure in ob sobotah od 10. do 12. ure, do 16. junija.

Žika Lukić je bil rojen leta 1935 v Beogradu, kjer je končal gimnazijo. Prvo stopnjo Biotehniške fakultete (oddelek za biologijo) je končal v Ljubljani. Slikarstva se je učil pri Živojinu Turinskem in Miči Popoviću. Živi in dela v Ljubljani, Rovinju in Beogradu. Od leta 1976 razstavlja doma in v tujini (Italija, Kanada). Je član Likovne kolonije Rovinj.

V SPOMIN

Tovarišu Medvedu v slovo

Smrt vedno prizadene. Še posebno hudo udari takrat, ko docela iznenada seže po človeku, kot ste bili vi, tovariš Anton. Takorekoč sredi ustvarjanja in aktivnega delovanja v svetu KS Moste in drugih organizacij, še predvsem pa vzgoji in izobraževanju ter v telesni kulturi, ste se nepričakovano za vedno poslovili od svojih najbližjih, od svojcev, prijateljev in tovarišev.

Nihče ni mogel slutiti, da gre vaše delo h koncu, saj ste bili

z okupacijo naše domovine, z njenim podjarmljenjem. O tem pričajo vaše delo in aktivnosti med NOB. Po svojih močeh ste prispevali k njeni dokončni osvoboditvi, da ste lahko v svobodni Jugoslaviji postali prosvetni delavec, vzgojitelj mladih rodov, pa ostali športnik, kulturni delavec. Po službovanju v različnih krajih naše ožje domovine vas je življenjska pot 1952. leta pripeljala v Ljubljano in nato v proletarske Moste, katerim ste ostali zvesti vse do svojih zadnjih dni ustvarjalnega plodnega življenja.

Tako smo globoko prizadeti ob tej nenadni in kruti smrti našega sodelavca, nosilca reda dela s srebrnim vencem, male plakete JLA, nagrade občine Ljubljana Moste-Polje in številnih priznanj s področja njemu tako drage telesne kulture, med njimi zlate Bloudkove značke in zlate plakete telesnokulturne skupnosti občine Moste-Polje!

Čeprav ste bili družbeno aktivni, ste, tovariš Anton, živeli tiho in skromno in se tako od nas tudi poslovili.

Hvala vam za vse, kar ste dali v tem našem viharjem in razgibanem življenju. Kakor premnogokrat smo nemara tudi vam premalo pokazali, kako zelo smo vas cenili in spoštovali. Težko nam je, ko naše vrste zapuščajo najboljši med dobrimi. Počivajte in odpočijte se v naši lepi slovenski zemlji, ki ste jo tako ljubili.

Vaši prijatelji, sodelavci in znanci vas bomo ohranili v trajnem spominu in nadaljevali vaše delo, družini in bližnjim pa v imenu občinske skupščine in družbenopolitičnih organizacij občine Ljubljana Moste-Polje najgloblje sožalje.

M. R.